

gdybym był ogniem
zgasłbym natychmiast
niech zatęsknią do światła pływający się w
ciemności

gdybym był strumieniem
wycofałbym się w góry
niech tropią mnie po śladach świeżości spragnieni

A gdy jedyną skałą
roztrząskalbym się w piasek
niech wszystkie dziwki czasu wyją za opoką

Różaniec słów

dawniej oczekując na sygnały z głębi
przesiadywałem nad pustą kartką
z długopisem

teraz czatuję przed jarzącym ekranem
z niecierpliwymi palcami nad klawiaturą

czasem sygnały przychodzą w formie słów
znaków przestankowych nie zapisuję

wolny wiersz wyrwany z ciemności
wyłania się literka po literce w różańcu słów

bywa wyradza się w metaforę rzeczownikową
zwaną ostatnią deską ratunku brzytwą

zdarza się że nic z tego nie pojmuję
jednak chwytam jakiś drażący sens

mój ojciec szlachetny ateista łowiący ryby
wyjmuje haczyk z błyszczącego pyszczka

stoi na brzegu z palcem na ustach

Czas rozpocząć

zdegenerowały się moje litery
nie wiem czy wiesz co to znaczy
gdy nie możesz przeczytać sam siebie
zdeformowane brzuszki ramiona i poprzeczki
grafologiczny kosmos, w którym zaczynam
się gubić
nie potrafię już odróżnić „m” od „w”
„n” zlewa się z „s”
„p” gubi ogonek a „r” staje się hieroglifem
nie do odszyfrowania
na szczęście moja córeczka Agnieszka
zobaczyła co się święci i dzięki jej staraniom
na nowo podjąłem trud nauki pisania
uczę się z jej elementarza powoli odbudowuję
kształty utraconych liter, słów

czuję jak wraca do mnie życie
skotłowane myśli ustawiają się w ordynku
ogarnia mnie opanowanie i spokój

błogosławione niech będą początki
błogosławione niech będzie źródło

błogosławiony czas pierwszej klasy
powoływania z mroku kształtów

Oby nie umarli

Samokrytyka

dawniej
gdy napisałem wiersz
wyobrażałem sobie
że wielcy poeci
rzucą mi się w objęcia

teraz
też tak sobie wyobrażam

widzę Rilkego Borgesa
Szyborską
jak tulą mnie do swoich łon
i szepczą
- witaj w krainie wielkości

więc pieszczę się tą wielkością
podziwiam krągłość toczącego się słowa
z rozkoszą znaną tylko starożytnym
rozpustnikom

plawię się w oceanie znaczeń
tropiąc nieznaną głębię języka

dopiero gdy w kuchni zacinam się w palec
krojąc kromkę zwykłego chleba
klnę głośno i mówię do siebie
boże, jaki jestem głupi

Tomasz Kukliński

Uczta

Wyobrażam sobie ucztę na której
wino kapie ze wszystkich policzków
a ze ścian spływa spocona noc
gdy biorę na kolana piękno
o stopach bosych i chłodnych
dźwięki harfy kojarzą się
ze skrzypieniem uchylonych drzwi
przez szparę w sercu spogląda obietnica
złożona niegdyś w pośpiechu
oto smutna jutrzenka
taniec dobiega końca
spleciona w warkocz muzyki
wzruszeniem ramion
szepczesz
odejdz

Pieta

Jakże ty jesteś piękna kobieto-matko
gdy krwawisz łzami paradoksów
twoje biedne białe dłonie
skąpane w refleksji
zmuszone przez wieki dźwigać ciężar zmar-

twychwstania
zestarzałaś się matko
bez odrobiny uśmiechu
dogmat jak skalpel rozpruń twój brzuch
łaski pełen

Dom

Moje wyobrażenie o domu to myśli
o włosach matki
czarnych jak kawa rozlana w pół życia
i znów przebiera palcami po niebiosach
szykując zupę przyslaniając okno
spada na mnie ta wizja gdy czuję gniew
że drobne stare dłonie zanoszą niebu
szkice wszystkich zmartwień
dziwnie mi z myślą o jej uśmiechu
gdy byłem nie tak nie dość nie dziś
przegryzam wtedy fiołkę ze wspomnieniem
i po chwili śmierci na pół dzieli rozterkę

Moja Eurydyka

Wydobyta z płaszczyzn
płynie ku gwiazdom
z wielokrotnioną ciałem
i światłem
bez początku
bez lęku
pod skórą
wciśniętą w czas
sklejają się oczy z jej pięknem
gdy wypiętrzają się formy
palce upięte w warkocz
studzą wosk
obracałem się wielokrotnie
lecz znikąd kochania
nawet
ku śmierci bez zwycięstwa
żyć
z dala od zmarłych

Ironia

Dłonie dziewczęcia przypominały klucze
misternie zdobione miedziane
sprytnie przebierała nimi po łóżku
szukając niby to ołówka niby książki
zegary jak kruki wydziobały okrychy lat
w turkusowej pościeli gniło już ciało
przeobrażając się z wolna w wonną starość
nie pomogło naiwne odwracanie głowy
ani wewnętrzny krzyk duszy
śmierć już plotła siwy warkocz włosów
na złość przechodniom wracającym pod
rękę z teatru

